

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg vil gerne sige til SF's ordførere og talere her, som er forargede over, at jeg brugte udtrykket juridisk skoleridt, at det ikke går på, at man grundigt har undersøgt denne lov og endnu en gang forsøger at få klare svar, hvis man mener, at de svar, vi har givet, ikke er klare nok. Men når man siger, netop som hr. Leif Hermann gjorde, at hensigten er at inddrage alle mulige myndigheder, må jeg sige, at det ikke er rigtigt. Hvad er så hensigten med SF's diskussioner her?

Hr. Carsten Andersen siger, at dette kan anvendes til efterforskning, at det er politiets ønske, og at det har vi eksempler på. Det kan godt være, at det er politiets ønske, men politiet stemmer ikke her. Og at vi har eksempler på, at nogle mennesker har brudt nogle regler eller nogle love, kan vel ikke indicere, at det, vi vedtager nu her, gør det lovligt. Det er den måde at argumentere på, jeg ikke kan forstå. Jeg kan ikke forstå SF i denne sag.

Vi skal gerne bidrage til yderligere klaring af de ting, man ikke mener man har på plads, men når man gør det hele suspækt og slet ikke vil se på hovedhensigten med det, bliver det en meget vanskelig diskussion.

Hr. Carsten Andersen spurgte mig direkte, om denne lov kan bruges til, at kommunalbestyrelsen kan vedtage f.eks. et stop for anbringelse af børn uden for hjemmet. Nej! Og så siger man, at det har man også eksempler på. Det kan godt være, men det er formentlig i den hæderlige hensigt, at børn ikke skal anbringes, men at man skal prøve at løse problemerne inden.

Hvis der er nogle, der vedtager det, er det ikke gældende, for man skal i hvert enkelt tilfælde – ja, det behøver jeg ikke engang at stå her og sige, det ved hr. Carsten Andersen – foretage en konkret vurdering. Der har været nogle sager om de her spørgsmål, og hr. Carsten Andersen ved også, hvilket udfald de har fået. Kommunerne har af Socialministeriet fået at vide, at de skal begrunde det i hvert enkelt tilfælde, hvis de ikke kan give plads til en døgnanbringelse, hvis de ikke vil anbringe børn, osv.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Nu er det jo sjældent her i Folketinget sådan, at alting kommer på én gang. Det her er – uan-

set om socialministeren bryder sig om det eller ej – et første skridt til at sikre, at oplysningerne inden for SSP-samarbejdet kan flyde anderledes og mere frit, end det er tilfældet i øjeblikket. Det kan socialministeren fra nu af, og til vi når frem til justitsministerens ændring af retsplejeloven til efteråret, blive ved med at benægte, men så heller ikke længere.

Det er helt åbenbart, og det ved socialministeren også godt, at det, der nu sker, er, at oplysninger herefter kan flyde frit mellem de sociale – ja, nu ved jeg ikke rigtig, om det hedder myndigheder længere, for socialudvalgets selvstændige kompetence forsvinder jo – men de kan flyde frit mellem sagsbehandlere i sociale sager og de mennesker, der er ansat i skolevæsenet. Det er inden for samme myndighedsområde.

Så har vi fået skolerne med. Det næste problem, der dukker op, er politiet, og dér har justitsministeren bebudet, at han vil komme med ændringer i retsplejeloven til efteråret.

Man skal ikke være så forfærdelig kløgtig for at kunne lægge disse ting sammen og sige: Disse ændringer, herunder hvad vi kan forvente til efteråret, vil bevirke, at den kritik, der har været af det noget uldne problemkompleks SSP-samarbejdet, herefter må bortfalde, fordi den praksis, man i visse situationer har benyttet sig af, er legaliseret, en praksis, som ombudsmanden har kritiseret.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Jeg vil godt takke socialministeren for den udviste indædthed og også irritationen over, at vi bliver ved med at køre rundt i det her SSP. Det skal vi nok lade være med mere, for jeg forstår, at socialministeren faktisk er enig med os i, at der skal være en indædt kamp fra det socialpolitiske område imod, at der sker en sammenblanding i de konkrete enkelttilfælde mellem politi og socialvæsen og skolevæsen. Tak! Slut!

Dernæst vil jeg også gerne takke for, at ministeren her slog fast, at det skal være begrundet i hvert enkelt tilfælde, og at det er det, der tilsidesætter eventuelle generelle retningslinjer. Det synes jeg er helt fint. Jeg synes, det var dejligt at høre det. Og så er vi jo et skridt længere henne i spørgsmålet om disse udvalgs selvstændige kompetence; for det var jo en hjørnesten til personsagsudvalgets selvstændige kompetence